

РЕШЕНИЕ

№ 977

гр. София, 23.02.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 21.01.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10156** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от Л. И. В. срещу решение № 50/13.09.2012 г. на управителя на Националния осигурителен институт. С посоченото решение е отхвърлена като неоснователна жалбата на В. срещу разпореждане изх. № 94Л1-453-1/13.03.2012 г.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен при неспазване на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на решението.

Ответникът - управителят на Националния осигурителен институт изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Л. В. е подал в Районно управление „Социално осигуряване“, [населено място] заявление вх. № ОП-1708-23593 от 08.10.2010 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е декларирал, че има постоянен адрес във Великобритания, където не се осигурява от 10.10.2010 г.

С формуляр за съобщения Е 001 ВГ изх. № 94Л1-453-1 от 18.01.2011 г. до компетентната институция на Великобритания е направено запитване за удостоверяване на точната дата, от която В. е с прекратена трудова дейност съгласно

законодателството на Великобритания.

С формуляр Е 205 UK (Удостоверение за осигурителни периоди), постъпил в Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ на Националния осигурителен институт с писмо вх. № 94Л1-453-1#8 от 17.06.2011 г., от компетентната английска институция са удостоверени 529 седмици в осигуряване за В., за периода от 06.04.1968 г. до 05.04.2010 г., които представляват осигурителен стаж от 10 години, 01 месеца и 19 дни.

Съгласно формуляр Е 202 UK „Проучване на молба за пенсия за старост“, издаден от компетентната английска институция, Л. И. В. продължава да упражнява трудова дейност на територията на Великобритания, като самостоятелно заето лице.

Със собственоръчна декларация, постъпила по факс с вх. № 94Л1-453-1#9 от 03.08.2011 г. В. посочва, че е спрял временно плащането на осигурителни вноски на 19.10.2010 г.

С формуляр Е 205 UK вх. № 94Л1-453-1#14 от 21.11.2011 г. компетентната институция на Великобритания е удостоверила новопридобит осигурителен период от В. без прекъсване от 06.04.2010 г. до 05.04.2011 г. или в общ размер на 11 години.

С формуляр Н001 изх. № 94Л1-453-8#1 от 04.05.2012 г. от компетентната институция във Великобритания е изискано изрично да се удостовери видът на придобитите В. английски осигурителни периоди – дали са периоди без осигурителни вноски или осигурителни периоди с частични вноски за социално осигуряване, но кредитирани като пълни периоди.

След постъпила жалба от В. с вх. № 94Л1-453 от 19.04.2012 г. чрез хартиен носител на структуриран електронен документ (С.) Н 001 е направено запитване и е поискана проверка относно прекратяване на осигуряването въз основа на упражняване на трудова дейност.

С писмо изх. № 94Л1-453-8#3 от 29.05.2012 г. В. е уведомен, че от английската компетентна институция е изискано удостоверяване на датата на прекратяване на осигуряването му на територията на Великобритания, поради което срокът за произнасяне по подадените от него жалби ще бъде удължен на основание чл. 57, ал. 8 от АПК.

Предвид постъпилата жалба с вх. № 94Л1-1028-1 от 13.06.2012 г. и обстоятелството, че не е получен отговор от компетентната институция на Великобритания, на 21.06.2012 г. е направено запитване по електронна поща относно предоставяне на исканата информация – удостоверяване на датата на прекратяване на осигуряването на В. въз основа на трудова дейност.

С формуляр Н001 изх. № 94Л1-453-9#1 от 03.07.2012 г. от компетентната английска институция отново е изискано удостоверяване вида на придобитите от В. английски осигурителни периоди, предвид предоставената информация за времето от 06.04.2010 г. до 05.04.2011 г., през което В. е осигуряван като самостоятелно заето лице в продължение на 52 седмици.

С писмо вх. № 94Л1-453-10 от 05.07.2012 г. компетентната институция във Великобритания благодари за изпратения от българската компетентна институция С. U002 и моли на В. да бъде връчен формуляр за попълване, за целите на издаване на формуляри U1, Е 301 и Е 104. Към писмото е приложен С. Н001, в който са посочени исканията на българската компетентна институция, необходими за определяне на началната дата на българската пенсия на В..

Тъй като българската компетентна институция никога не е изисквала тези формуляри

С., нито е изпращала U002 и предвид факта, че В. е с адрес във Великобритания, органите по пенсионно осигуряване са направили извод, че се касае за техническа грешка на компетентната институция във Великобритания, поради което до компетентната институция във Великобритания на 12.07.2012 г. е направено запитване по електронната поща за предоставяне на исканата информация – изрично удостоверяване на датата на прекратяване на осигуряването основано на трудова дейност на В.. Приложено е сканирано копие на изпратения на хартиен носител С. Н001 от 04.05.2012 г.

С писмо вх. № 94Л1-453-10#1 от 21.08.2012 г. компетентната английска институция удостоверява, че В. се е осигурявал на основание осъществявана трудова дейност като самостоятелно заето лице без прекъсване в осигуряването до 05.04.2011 г. и продължава да осъществява такава дейност и да се осигурява във Великобритания.

Съгласно чл. 94, ал. 2 от КСО пенсиите за осигурителен стаж и възраст на лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 – 4 и 6 и чл. 4а от КСО се отпускат от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно – от прекратяване на осигуряването. Ако документите са подадени след изтичане на 6-месечния срок от придобиване на правото, съответно – прекратяване на осигуряването, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. Предвид обстоятелството, че лицето упражнява дейност като самостоятелно заето лице, считано от 01.01.2012 г. е изпълнено условието на чл. 94, ал. 2 от КСО.

При горепосочените данни е издадено разпореждане изх. № 94Л1-453-1/13.03.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ на Националния осигурителен институт.

Няма доказателства за датата, на която разпореждането е връчено на жалбоподателя, но с вх. № 94Л1-453-8/19.04.2012 г. и вх. № 94Л1-453-1 от 13.06.2012 г., в срока по чл. 117, ал. 4 от КСО, са постъпили жалби до Управителя на НОИ.

С процесното решение на Управителя на НОИ № 50/13.09.2012 г., постановено в срока по чл. 117, ал. 3 от КСО, жалбата е отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Няма доказателства за датата, на която процесното решение е връчено на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на управителя на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО, разпорежданията за пенсии, отпуснати по международни спогодби могат да се обжалват пред управителя на НОИ. Следователно по отношение на тези административни актове законодателят е предвидил произнасяне с решение на управителя на НОИ. Предмет на настоящия спор е именно решение на управителя на НОИ.

По делото не съществува спор за фактите. Спорът е за началната дата на отпускане на пенсията по чл. 94 от КСО.

Жалбоподателят счита, че пенсията следва да му бъде отпусната от датата на подаване на заявлението за отпускането ѝ – 08.10.2010 г.

Съгласно чл. 94, ал. 2, предл. първо от КСО (ред. ДВ, бр. 100/2011 г.) пенсиите за

осигурителен стаж и възраст на лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 – 4 и 6 и чл. 4а от КСО се отпускат от датата на прекратяване на осигуряването по българското законодателство, съответно -прекръпяване на трудова дейност по законодателството на държава, с която се прилага международен договор в областта на социалната сигурност, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването. С решение от 05.11.2014 г. по дело № С-103/2013 г. Съдът на Европейския съюз е приел, че чл. 49 ДФЕС не допуска разпоредба на държава членка като чл. 94 от КСО, според която условие за отпускане на пенсия за старост е предварителното прекратяване на осигуряването във връзка с упражнявана в друга държава членка дейност. Съгласно чл. 633 от ГПК решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. Възприемайки тълкуването на относимите за спора материалноправни разпоредби, законосъобразно се явява искането на жалбоподателя датата на отпускане на пенсията му да бъде датата на подаване на заявление вх. № ОП-1708-23593 от 08.10.2010 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт към момента на издаването му е законосъобразен, но поради обстоятелството, че законовият текст противоречи на чл. 49 от ДФЕС.

При този изход на спора и направеното искане в тази насока, жалбоподателят има право на направените по делото разноси в размер на 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Няма правно основание за присъждане на разноси за внесена държавна такса, тъй като такава в настоящото производство не се дължи и не е внасяна.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. И. В. решение № 50/13.09.2012 г. на управителя на Националния осигурителен институт и потвърденото с него разпореждане изх. № 94Л1-453-1/13.03.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ на Националния осигурителен институт.

ИЗПРАЩА делото като административна преписка на ръководител „Пенсионно осигуряване“ при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ на Националния осигурителен институт, за издаване на ново разпореждане за отпускане на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Л. И. В., при съобразяване на дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Л. И. В., ЕГН [ЕГН],

сумата от 600 (шестстотин) лева, разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: